

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐννάτος

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1880
1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους κατεῖνε ἰτησιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ

Πρ. Διοικητοῦ τῆς Δ. Σπάρτης.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

ΚΙΝΕΖΟΥ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝ ΚΙΝΑΙ

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου

Συνίεμα ἰδί σελ. 37.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄

Ἐκπληξίς διὰ τὸν Κιν-Φό, ὥσως δὲ καὶ διὰ τὸν ἀναγνώστην.

Οὐδὲν ἐκώλυε πλέον τοὺς γάμους τοῦ πλουσίου Κιν-Φό, ἐκ Σάγγ-Χαϊ, μετὰ τῆς ἐρασιμίας Λέ-Οϋ, ἐκ Πεκίνου. Εἶνε ἀληθές ὅτι μετὰ ἐξ ἑτι ἡμέρας ἔληγεν ἡ δεδομένη εἰς τὸν Βάγγ προθεσμία πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς του· ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς φιλόσοφος εἶχε βεβαίως ἀπολέσει τὴν ζωὴν κατὰ τὴν ἀνεξήγητον ἐκείνην φυγὴν του, καὶ οὐδεὶς πλέον ἐξ αὐτοῦ ὑπῆρχε φόβος. Ἐπομένως ὁ γάμος ἠδύνατο νὰ τελεσθῇ, καὶ ἡμέρα πρὸς τοῦτο ὠρίσθη ἡ εἰκοστὴ πέμπτη Ἰουνίου, αὕτῃ ἐκείνη καθ' ἣν ὁ Κιν-Φό εἶχεν ἀποφασίσει νὰ καταστρέψῃ τὸν βίον.

Τότε ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔμαθε τὰ γενόμενα καὶ πάσας τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς τὰς περιπετείας. Ἀκούσασα ὅμως τὸν θάνατον τοῦ φιλοσόφου δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὰ δάκρυά της, διότι καὶ τὸν ἐγνώριζε, καὶ τὸν ἠγάπα, καὶ εἰς αὐτὸν πρῶτον εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ τὰ πρὸς τὸν Κιν-Φό αἰσθήματά της.

— Ὁ πτωχὸς ὁ Βάγγ! εἶπε. Πόσον τὸν ᾔθελον εἰς τὸν γάμον μας!

— Ἀλήθεια! ὑπέλαβεν ὁ Κιν-Φό, ὅστις ἔλυπε τὸ ἐπίσης τὸν ἀπὸ εἰκοσαετίας φίλον καὶ σύντροπον τῆς νεότητός του.—Καὶ ὅμως, προσέθηκε, θὰ μ' ἐφόνευε βεβαίως, ὥς εἶχεν ὀρκισθῇ.

— Ὁχι, ὄχι! εἶπεν ἡ Λέ-Οϋ, σείουσα τὴν

εὐμορφὸν κεφαλὴν της, καὶ ὥσως ἔπεσε κ' ἐπνίγη εἰς τὸν Πέϊ-Χό, διὰ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν φρικτὴν αὐτὴν ὑπόσχεσιν.

Ὁ δὲ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ τί ἔμελλον τότε ν' ἀπογείνωσιν;

Ἐντολὴν εἶχον νὰ ὑπερασπίσωσι τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκατορτούτιδος μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου, τοῦτέστιν ἐπὶ δέκα ἑτι ἡμέρας· ἀλλ' ὁ Κιν-Φό οὐδεμίαν πλέον ἀληθῶς εἶχεν ἀνάγκην τῆς προστασίας των. Ἀπὸ τοῦ Βάγγ οὐδεὶς ὑπῆρχε φόβος, διότι ὁ φιλόσοφος δὲν ὑπῆρχε πλέον· οὐδ' αὐτοχειρία τοῦ πελάτου των ἦτο πιθανή, διότι ὁ Κιν-Φό ἐπεθύμει ἤδη νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ καλῶς καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον χρόνον. Ἐπομένως ἡ ἀδιάκοπος τοῦ Φράϋ καὶ τοῦ Κραίγ ἐπαγρύπνησις οὐδένα πλέον εἶχε λόγον.

Ὅπως δὴποτε ὅμως ἦσαν χρηστοὶ ἄνθρωποι οἱ δύο ἐλεῖνοι ἰδιότροποι, ἡ δὲ ἀφοσίωσίς των, καίτοι ἀπετεινετο εἰς τὸν πελάτην τῆς Ἐκατορτούτιδος, ὑπῆρξε πάντοτε σπουδαία καὶ ἀδιάκοπος. Τοὺς παρεκάλεσε λοιπὸν ὁ Κιν-Φό νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τοὺς γάμους του, καὶ ἐδέχθησαν.

— Ἐπειτα, παρετήρησεν ἄσειώς ὁ Φράϋ πρὸς τὸν Κραίγ, ὁ γάμος εἶνε ἐνίοτε καὶ αὐτοχειρία.

— Ἐνῶ φυλάττει κανεὶς τὴν ζωὴν του, τὴν θυσιάζει! ἀπήντησεν ἐρασιμῶς μειδιῶν ὁ Κραίγ.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον εὐθὺς ἡ Νὰν ἀντικατεστάθη ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὁδοῦ Χα-Κούα δι' ἀρμολιωτέρου προσώπου. Θεία τις τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἡ Κυρία Λονταλού, ἐγκατέστη παρ' αὐτῇ, ἵνα τῇ χρησιμεύσῃ ὡς μήτηρ μέχρι τῆς τελέσεως τοῦ γάμου. Ἡ Κ. Λονταλού, σύζυγος μανδρίνου τετάρτου βαθμοῦ καὶ δευτέρας τάξεως, μὲ κομβίον κυανοῦν, πρῶνν αὐτοκρατορικοῦ ἀναγνώστου καὶ μέλους τῆς ἀκαδημίας τοῦ Χάν-Λί, εἶχε πάντα τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ προτερήματα, ἅτινα ἦσαν ἀναγκαῖα πρὸς ἐκπλήρωσιν τοσοῦτον σπουδαίων καθηκόντων.

Ὁ Κιν Φό ἐσχόπει νὰ καταλίπῃ τὸ Πεκῖνον μετὰ τοὺς γάμους του, διότι δὲν ἀνῆκεν εἰς τοὺς οὐρανίωνας ἐκείνους, οἵτινες ἀγαπῶσι τὴν γειτονίαν τῶν αὐλῶν, καὶ τότε μόνον ἤθελε κρίνει ἐαυτὸν εὐτυχῇ, ὅτε θὰ ἔβλεπε τὴν νεαράν του σύζυγον κατοικοῦσαν τὸ πλούσιον γιάμεν του ἐν Σάγγ-Χαϊ.

Ἦναγκάσθη ἐπομένως ὁ Κιν-Φό νὰ ἐκλέξῃ

προσωρινόν οἶκημα, καὶ εὗρεν ὅ,τι ἐχρειάζετο εἰς τὸ Τιέν-Φου-Τάγγ, ἥτοι «Ναὸν τῆς οὐρανίου εὐδαιμονίας», καλλίστον ξενοδοχεῖον καὶ ἐστιατόριον, κείμενον παρὰ τὴν λεωφόρον Τιέν-Μέν, μεταξύ τῆς κινεζικῆς καὶ ταρταρικῆς πόλεως. Ἐκεῖ κατῴκησαν καὶ οἱ Φράν-Κράιγ, οἵτινες εἶχον συνειθίσει πλέον νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται τοῦ πελάτου των. Ὁ δὲ Σούν ἀνέλαβε τὴν ὑπερσίαν του, γογγύζων μὲν πάντοτε, ἀλλὰ καὶ προσέχων συγχρόνως νὰ μὴ ἔχῃ φωνογράφον γείτονα· διότι τὸ πάθημα τῆς Νάν τοῦ εἶχε γείνει μάθημα.

Ὁ Κιν-Φό ἐπανεῦρεν εὐχαρίστως ἐν Πεκίνῳ δύο τῶν ἐκ Καντῶνος φίλων του, τὸν ἔμπορον Τιν-Πάγγ καὶ τὸν λόγιον Χουάλ. Ἐγνώριζε δὲ καὶ τινὰς τῶν ὑπαλλήλων καὶ μεγαλεμπόρων τῆς πρωτεύουσας, οἵτινες ἔσπευσαν πάντες νὰ τὸν βοηθήσωσι κατὰ τὴν σπουδαίαν ἐκείνην περίστασιν τοῦ βίου του.

Ἦτο νῦν ἀληθῶς εὐτυχὴς ὁ ἄλλοτε ἀδιάφορος, ὁ ἀπαθὴς μαθητὴς τοῦ φιλοσοφου Βάγγ. Δύο μνηῶν μέριμναι, φροντίδες καὶ ἀνησυχίαι, καὶ πᾶσα ἐκείνη ἡ ταραχώδης τῆς ὑπάρξεώς του περίοδος, εἶχον ἀρχέσει νὰ διδάξωσιν αὐτὸν τί εἶνε, τί πρέπει νὰ ᾔη, καὶ τί δύναται νὰ ᾔη ἡ εὐτυχία τοῦ κόσμου τούτου. Ἀληθῶς! ὁ σοφὸς φιλόσοφος εἶχε δίκαιον! Διὰ τί νὰ μὴ ᾔη παρών, ὅπως ἴδῃ ἐκ νέου κυρουμένην τὴν ὁρθότητα τῶν ἀρχῶν του!

Ὁ Κιν-Φό διῆγε παρὰ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ ὅσον χρόνον ἄφινον εἰς αὐτὸν ἐλεύθερον αἰ προσπαρασκευαί τῆς τελετῆς. Ἡ δὲ Λέ-Οὐ ἦτο εὐδαίμων, ἀφοῦ ὁ φίλος τῆς ἦτο πλησίον τῆς. Πρὸς τί οὗτος ἐφορολόγει τὰ πλουσιώτατα τῆς πρωτεύουσας ἐμπορικὰ καταστήματα, ἵνα δωροφορῇ εἰς αὐτὴν ὅ,τι μεγαλοπρεπὲς καὶ βαρύντιμον, ἀφοῦ ἐκείνη αὐτὸν μόνον ἐσολογίζετο, καὶ ἀνεπόλει τὰ σοφὰ ταῦτα ἀξιώματα τῆς διασήμευ Πάν-Χοσί-Πάν:

«Ἄν ἡ γυνὴ ἔχῃ σύζυγον κατὰ τὴν καρδίαν τῆς, τὸν ἔχει δι' ὅλης τῆς ζωῆς.

»Ἡ γυνὴ ὀφείλει σεβασμὸν ἀπεριόριστον πρὸς ἐκεῖνον, οὗτινος φέρει τὸ ὄνομα, καὶ ἀδιάκοπον εἰς ἑαυτὴν προσοχὴν.

»Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ᾔη ἐν τῷ οἴκῳ σιὰ μόνον καὶ ἀπλὴ ἡχώ.

»Ὁ σύζυγός εἶνε ὁ οὐρανὸς τῆς συζύγου!

Ἐν τούτοις αἱ παρασκευαί τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ἣν ὁ Κιν-Φό ἐπεθύμει λαμπράν, προσχώρουν.

Τὰ τριάκοντα ζεύγη κεντητῶν σανδάλων, ἅτινα εἰσὶν ἀπαραίτητα εἰς πᾶσαν κινεζικὴν προίκα, ἦσαν ἤδη παρατεταγμένα ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὁδοῦ Χά-Κούα, καὶ πάντες οἱ δυνατοὶ κόσμοι καὶ πολῦτιμοι λίθοι, πάντα τὰ σακχαρικά καὶ τὰ σακχαροπνηκτα συνεσωρεύοντο ἐν τῷ δωμάτιῳ τῆς Λέ-Οὐ.

Ἐν τῷ παραδόξῳ ἐκείνῳ μέσῳ Κράτει, ὅσα-κις νεάνις τῆς νυμφεύεται, οὐδεμίαν φέρει προίκα εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. Ἀγοράζεται ἀληθῶς παρὰ τῶν γονέων τοῦ συζύγου ἢ τοῦ συζύγου αὐτοῦ, καὶ τότε μόνον δύναται, ἐν ἐλλείψει ἀρρένων ἀδελφῶν, νὰ κληρονομήσῃ μερίδα τινὰ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, ὅσακις ῥητῶς δηλώσῃ τοῦτο ὁ πατὴρ αὐτῆς. Τοὺς ὅρους τούτους κανονίζουσι συνήθως μεσάζοντες, ὀνομαζόμενοι μέι-ζιν, καὶ τότε μόνον ἀποφασίζεται ὁ γάμος, ὅταν πάντα κανονισθῶσι.

Ἡ νέα μνηστὴ εἰσάγεται τότε εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου· ἀλλ' οὗτος δὲν τὴν βλέπει. Ὡς τὴν ἴδῃ μόνον, ὅταν αὐτὴ ἀφίχθῃ ἐντὸς κλειστοῦ φορείου εἰς τὴν συζυγικὴν οἰκίαν. Τότε παραδίδεται εἰς τὸν σύζυγον ἢ κλεῖς τοῦ φορείου· ἀνοίγει οὗτος τὴν θύραν, καὶ ἂν μὲν τῷ ἀρέσκῃ ἡ μνηστὴ, τίνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ἄλλως ἐπανακλείει ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ οἱ ἀρράβωνες διαλύονται, καταλειπομένων τῶν προγαμιαίων δώρων εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κόρης.

Οὐδὲν ὅμως τοιοῦτον ἐμελλε νὰ συμβῇ κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Κιν-Φό, διότι οὗτος ἐγνώριζε τὴν νεαράν γυναῖκα καὶ παρ' οὐδενὸς ἐμελλε νὰ τὴν ἀγοράσῃ.

Τέλος ἐφθασέν ἡ 25 Ἰουνίου, καὶ πάντα ἦσαν ἔτοιμα.

Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν ὁ οἶκος τῆς Λέ-Οὐ ἦτο, κατὰ τὰ ἐθισμένα, κατάφωτος ἐσωτερικῶς, καὶ ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἡ Κ. Λονταλού, ἐκπροσωποῦσα τὴν οἰκογένειαν τῆς μελλονύμφου, ἔμενε κατὰ καθήκον ἄγρυπνος, ἵνα τοιουτοτρόπως ἐκοῦσα ἄκουσα, φανῇ κατηφὴς καὶ καταβεβλημένη καθ' ἣν ὥραν ἡ μνηστὴ ἐμελλε νὰ καταλίπῃ τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Ἄν ὁ Κιν-Φό εἶχε τοὺς γονεῖς του, καὶ αὐτοῦ ἐπίσης ὁ οἶκος ἤθελεν εἶσθαι κατάφωτος εἰς ἐνδειγμα πένθους, «διότι ὁ γάμος τοῦ υἱοῦ ὑποτίθεται ὅτι πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰκὼν τοῦ θανάτου τοῦ πατρός, ὃν διαδέχεται οὕτω ὁ υἱός», κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ Χάο-Κιέου-Τσουέν.

Ἀλλ' ἀντὶ τούτων τῶν ἐθίμων ἐφηρμοζόντο ἄλλα εἰς τοὺς ἡμετέρους μελλονύμφους.

Οὕτως, ἐν παραδείγματι, οὐδεμίαν τῶν ἀστρολογικῶν διατυπώσεων παρημελήθη. Ἡ κατὰ πάντας τοὺς κανόνας γενομένη ὥροσκοπία κατέδειξεν ἐντελὴ καὶ πλήρη συμφωνίαν εἰμαρμένης καὶ χαρακτῆρος μεταξύ μνηστῆρος καὶ μνηστῆς. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους καὶ τῆς σελήνης ἡ φάσις παρίσταντο εὐνοϊκαί. Οὐδέποτε δὲ γάμος εὐιονώτερος εἶχε τελεσθῇ.

Τὴν ὀγδὸν ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐμελλε νὰ γείνῃ ἡ τῆς μελλονύμφου ὑποδοχὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Οὐρανίου Εὐδαιμονίας, ἥτοι ἡ ἐν μεγάλῃ πομπῇ νυμφαγωγία αὐτῆς εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον. Ἐν Κίνα οὐδεμίαν εἶνε ἀναγκαῖα ἐμφάνισις ἐνώπιον δημάρχου, ἱερέως, βόνζου ἢ λαῶνα.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ Κιν-Φό, συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Κραίγ καὶ τοῦ Φράϋ, οἵτινες ἠκτινοβολοῦν ὡς μάρτυρες γάμου εὐρωπαϊκοῦ, ὑπεδέχετο τοὺς φίλους τοῦ ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ καταλύματός του.

Ἄποια φιλοφρονήσεων ἀνταλλαγῇ! Τὰ ἐγκριτα ἐκεῖνα πρόσωπα εἶχον προσκληθῇ διὰ τῆς συντόμου ταύτης καὶ ἐπὶ ἐρυθρῶν χαρτίων μικροσκοπικῶς γεγραμμένης φράσεως: «Ὁ Κιν-Φό, ἐκ Σάγγ-Χαί, παραγορεύει ταπεινῶς τὸν Κύριον... καὶ τὸν παρακαλεῖ ἔτι ταπεινότερον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν πενιχρὰν τελετὴν... κτλ.»

Πάντες εἶχον συνέλθει, ὅπως τιμῇσωσι τοὺς μελλόνυμφους καὶ μετὰσχῶσι τοῦ πολυτελοῦς συμποσίου, ὅπερ παρεσκευάζετο διὰ τοὺς ἀνδρας, ἐνῷ αἱ γυναῖκες ἐμελλον νὰ παρακαθίσωσιν εἰς ἰδίαν τράπεζαν.

Ἄρα προσελθόντας ὠδήγησεν αὐτοὺς ὁ Κιν-Φό εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καὶ τοὺς παρεκάλεσε δις νὰ παρέλθωσιν ἐνώπιόν του, πρὸ ἐκάστης θύρας, ἣν ἤνοιγον ὑπηρεταὶ ἐν μεγάλῃ οἰκοστέλῃ. Προσεφώνει δ' αὐτοὺς διὰ τοῦ εὐγενοῦς των ὀνόματος, καὶ ἡρώτα περὶ τῆς εὐγενοῦς των ὑγείας καὶ τῶν ἐγγενῶν των οἰκογενειῶν.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ ἐθαύμαζον τὴν κινεζικὴν αὐτὴν φιλοφροσύνην, προσεῖχον δὲ πάνποτε τὸ βλέμμα εἰς τὸν ἀπογονὸν περὶ τὴν ἐθιμοτυπίαν πελάτων των.

Μία καὶ ἡ αὐτὴ ιδέα ἐπῆλθε συγχρόνως εἰς ἀμφοτέρων τὴν διάνοιαν. Ἄν, τοῦ ἀδυνάτου γινόμενου δυνατοῦ, ἔζη ἔτι ὁ Βάγγ, μὴ πνιγεί εἰς τὸ ῥέυμα τοῦ Πεῦ-Χό, κ' ἐνεφανίζετο αἰφνης μετὰ τῶν προσκεκλημένων; Ἡ εἰκοστὴ τετάρτη ὥρα τῆς εἰκοστῆς πέμπτης Ἰουνίου—ὥρα ἐσχάτη τῆς προθεσμίας, δὲν εἶχεν ἔτι σιμάνει. Ἡ χεὶρ τοῦ Τάϊ-Πιγγ ἦτο ἐνοπλος ἔτι, καὶ τὴν τελευταίαν ἱσως στιγμὴν...

Ὅχι! τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπίθανον! Ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἦτο δυνατόν, ὅθεν ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ, ἐσκεμμένοι πάντοτε καὶ φρόνιμοι, παρατηροῦν προσεκτικῶς τὸν σφύροντα κόσμον· ἀλλ' οὐδεμίαν ἐν τούτοις ἀνεκάλυψαν ὑποπτον φυσιογνωμίαν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ μελλόνυμφος κατέλειπε τὴν ἐν Χά-Κουά οἰκίαν τῆς καὶ ἐπέβαινε φορείου-κλειστός.

Ὁ Κιν-Φό δὲν εἶχε θελήσει νὰ ἐνδυσθῇ τὴν στολὴν τοῦ μανδάρινου, ὡς δικαιούται πᾶς μελλόνυμφος—πρὸς τιμὴν τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου, ὃν μεγάλως ἐσέβοντο οἱ παλαιοὶ νομοθέται· ἀλλ' ἡ Λε-Οὐ εἶχε συμμορφωθῇ πρὸς τὰ παρὰ τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνίᾳ νενομισμένα, καὶ ἀπῆστραπτεν ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν τῆς ἐσθῆτα, κατεσκευασμένην ἐκ θαυμασίου κεντητοῦ μεταξίνου ὑφάσματος. Τὸ πρόσωπόν της ἐκρύπτετο οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ πέπλον ἀληθινῶν μαργαριτῶν, οἵτι-

νες ἐφάνιντο σταλάζοντες ἀπὸ τοῦ πλουσίου διαδήματος, οὗτινος ἡ χρυσῇ στεφάνῃ περιέβαλλε τὸ μέτωπόν της. Αἰῶσι πολύτιμοι καὶ χαριέστατα τεχνητὰ ἀἰθρὰ ἐνεπλέκοντο εἰς τὴν κόμην της, καὶ τοὺς μακροὺς μελανοὺς τῆς πλοκάμους. Ὁ Κιν-Φό βεβαίως θὰ τὴν εὕρισκε πολὺ ὠραιότεραν, ὅτε θὰ ἐξήρχετο τοῦ φορείου, ὅπερ ἐμελλεν ἐντὸς δλίγου ν' ἀνοίξῃ ἡ χεὶρ του.

Ἡ συνοδεία ἐκίνησε, καὶ κάμψασα τὴν γυναιὰν τῆς τοῖδου εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μεγάλην Λεωφόρον, ὅπως τραπῇ τὴν ἀγυίαν τοῦ Τιεν-Μέν. Φίλοι καὶ σύντροφοι τῆς Λε-Οὐ παρεκολούθουν τὸ φορεῖον, φέρουσαι ἐν πομπῇ τὴν προῖκα τῆς νύμφης, εἰκοσὰς δὲ γυναικῶν προεπορεύετο, παταγοῦσα μεγαλοφώνως διὰ χαλκίνων ὀργάνων, καὶ πλῆθος πυκνὸν δαδοφόρων καὶ φανοφόρων περιεστοίχιζον τὸ φορεῖον, ὅπου ἔμμενεν ἡ μελλόνυμφος ἀπόσιτος εἰς τοῦ πλήθους τὰ βλέμματα, καὶ προσδοκῶσα τὸ πρῶτον τοῦ συζύγου της βλέμμα.

Οὕτως ἐν μέσῳ τύρβης πολλῆς καὶ πλήθους μεγάλου ἐφθασεν ἡ συνοδεία περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Οὐρανίου εὐδαιμονίας».

Ὁ Κιν-Φό, ἱστάμενος πρὸ τῆς πλουσίως διακεκοσμημένης πύλης, ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ φορείου, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν του. Τοῦτου γενομένου, ἤθελε βοηθήσει τὴν μνηστὴν του νὰ κατὰβῃ καὶ ὀδηγήσει αὐτὴν εἰς θάλαμον εἰδικόν, ὅπου ἀμφοτέρω θὰ προσκύνουν τετρακίς τὸν οὐρανόν. Μετὰ ταῦτα θὰ μετέβαινον ἀμφοτέροι εἰς τὸ γαμήλιον συμποσίον, ὅπου ἡ μὲν μνηστὴ ἔμελλε νὰ κλίνη τετρακίς τὸ γόνυ πρὸ τοῦ νυμφίου, αὐτὸς δὲ δις ἐνώπιον ἐκείνης. Χύνοντες δὲ τότε σταγόνας τινὰς αἶνου, δίκην σπονδῆς, καὶ προσφέροντες σιτία τινὰ εἰς τὰ μεσάζοντα πνεύματα, ἤθελον κενώσει ἀμφοτέροι κατὰ τὸ ἥμισυ δύο πλήρεις κρατῆρας, προσφερομένους αὐτοῖς, καὶ ἀναμιγνύοντες τὰ ὑπόλοιπα, ἤθελον πίνει ἐκ τοῦ μίγματος ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Οὕτως ἤθελε συντελεσθῇ ἡ ἑνώσις αὐτῶν.

Τὸ φορεῖον ἀφίκετο τέλος· ὁ Κιν-Φό προὐχώρησε, καὶ τελετάρχης τεταγμένος ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὸ κλειδίον, ὅπερ λαβὼν ἐκεῖνος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ὠραίαν καὶ συγκεκνημένην Λε-Οὐ. Ἡ μελλόνυμφος κατέβη τότε, καὶ διήλθε διὰ τοῦ θύλου τῶν προσκεκλημένων, οἵτινες προσέκλιναν εὐλαβῶς, ὑψοῦντες τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ στήθους των.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔμελλε νὰ ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, σύνθημα ὠρισμένον ἐδόθη καὶ μεγάλοι χάρτινοι φανοφόροι ἀστοὶ ἀνυψώθησαν εἰς τὸν αἰθέρα, κυματίζοντες εἰς τῆς αὔρας τὴν πνοὴν τὰς πολυχρώμους εἰκόνας δρακόντων, φονίκων καὶ ἄλλων γαμήλιων ἐμβλημάτων, δι' ὧν ἦσαν κατάγραφοι. Μηχανικαὶ περιστρεφά, φέρουσαι προσηρτημένην

εἰς τὴν οὐρὰν των μικρὰν ἡχηρὰν συσκευὴν, ἀνέπτησαν πληροῦσαι τὸν ἀέρα γλυκείας ἀρμονίας. Πύραυλοι δὲ μυριόχρωμοι ἀνερρίφθησαν συρίζοντες καὶ βρέχοντες χρυσοῦν φωτεινὴν βροχὴν ἐπὶ τὰ πλήθη.

Αἶφνης ἤχος μακρυνὸς ἠκούσθη ἐπὶ τῆς ἀγυῖας Τιέν-Μέν. Ἦσαν κραυγαί, πρὸς ἃς ἀνεμίσγυντο εὐδιάκριτος σάλπιγγος ἤχος, διακοπτόμενος καὶ πάλιν ἀκούμενος.

Ὁ Θόρυβος ἐκεῖνος προσήγγιζεν ὁλονὲν καὶ ἔφθασε τέλος εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου ἴστατο ἡ συνοδεία.

Ὁ Κιν-Φό ἤκουεν, οἱ δὲ φίλοι του, ἀναποφασιστοί, περιέμενον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μέγαρον ἢ νεαρά γυνή.

Ἀλλὰ συγχρόνως σχεδὸν ἡ ὁδὸς ἐπληρώθη παραδόξου ταραχῆς, οἱ δὲ ἤχοι τῆς σάλπιγγος ἐδιπλασιάσθησαν προσεγγίζοντες.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Κιν Φό.

Ἡ μορφή τῆς Λέ-Οὐ ἡλλοιώθη, καὶ κρύφιόν τι προαίσθημα ἐτάχυνε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς.

Αἶφνης τὸ πλῆθος εἰσώρμησεν εἰς τὴν ὁδόν, περιεκύκλου δὲ αὐτοκρατορικὸν τινα κήρυκα, ὃν συνώδεον κλητῆρες ἀστυνομικοί.

Ὁ κῆρυξ οὗτος, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς σιωπῆς, ἐφώνησε ταύτας μόνας τὰς λέξεις, εἰς ἃς ἀπήντησεν ὑπόκωφος ψιθυρισμός:

«Θάνατος τῆς χήρας αὐτοκρατορείας!

Ἀπαγόρευσις! Ἀπαγόρευσις!»

Ὁ Κιν-Φό ἐνόησεν, ὅποιος κτύπος κατεφέρετο κατὰ τῆς κεφαλῆς του, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα ὀργῆς.

Πένθος αὐτοκρατορικὸν ἐθεσπίζετο ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς χήρας τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος. Ἀπηγορεύετο δὲ οὕτω εἰς πάντας, ἐντὸς προθεσμίας ἣν ἐμελλε κατόπιν νὰ ὀρίσῃ ὁ νόμος, τὸ ξύρισμα τῆς κεφαλῆς, αἱ δημόσιαι ἐορταὶ καὶ αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις, ἡ διανομὴ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ τέλεσις τῶν γάμων.

Ἡ Λέ-Οὐ, τεθλιμμένη μὲν ἀλλὰ γενναία, ἀπεδέχθη καρτερικῶς τὴν ὀργὴν τῆς τύχης, ἵνα μὴ αὐξήσῃ τὴν λύπην τοῦ μνηστῆρός της, καὶ δρᾶττουςα τὴν χεῖρά του, εἶπε διὰ φωνῆς ἀταράχου μὲν ἀλλὰ συγκεκινημένης:

— Ἀς περιμείνωμεν!

Τὸ φορεῖον ἀνεχώρησε μετὰ τῆς νεαρᾶς γυναίκας, βαίνον πρὸς τὸν οἶκόν της, αἱ ἐορταὶ ἀνεστάλησαν, αἱ τράπεζαι ἀπεκομίσθησαν, οἱ μουσικοὶ ἀπεπέμφθησαν, καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἀπηλπισμένου Κιν-Φό διελύθησαν, ἀφοῦ τῷ ἐξέφρασαν πρῶτον τὰ συλλυπητήριά των.

Παράδασιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος οὐδὲ νὰ συλλογιθῇ τις ἦτο δυνατόν!

Ἡ κακὴ μοῖρα κατεδίωκε προδῆλως τὸν Κιν-Φό, καὶ νέα παρίστατο εὐκαιρία νὰ ἐφαρμόσῃ οὗ-

τος τὰ φιλοσοφικὰ μαθήματα τοῦ παλαιοῦ του διδασκάλου!

Ὁ Κιν-Φό εἶχε μείνει μόνος μετὰ τοῦ Κραιγ καὶ τοῦ Φράϋ ἐν τῇ ἐρήμῳ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Οὐρανίου Εὐδαιμονίας», οὐτινος τὸ δονοματὶ ἐφαίνετο ἥδη πικρὸς σαρκασμός. Ἡ διάρκειά τῆς ἀπαγορεύσεως ἠδύνατο νὰ παραταθῇ κατὰ τὴν ὁρεξίν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ! Αὐτὸς δὲ εἶχεν ἐλπίζει νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς Σάγγ-Χάι, νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν νεαρὰν αὐτοῦ γυναῖκα εἰς τὸ πλοῦσιον γιάμεν του, καὶ ν' ἀρχίσῃ νέαν ζωὴν! . .

Μετὰ μίαν ὥραν ὑπνέτης τις εἰσελθὼν τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν, ἣν πρὸ μικροῦ εἶχε κομίσαι ἀγγελιαφόρος.

Ὁ Κιν-Φό, μόλις ἀναγνώρισας τὴν γραφὴν, ἔβαλε κραυγὴν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τοῦ Βάγγ, καὶ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Φίλε, δὲν ἀπέθανα, ἀλλ' ὅταν θὰ λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν θὰ ἦμαι νεκρός.

Ἀποθνήσκω, διότι δὲν ἔχω τὴν γενναιότητα νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου· ἀλλ' ἔσο ἡσυχος· ἐφρόντισα περὶ πάντων.

Ὁ Λάο-Σέν, ἀρχηγὸς τῶν Τάι-Πιγγ καὶ παλαιός μου συστρατιώτης, ἔχει τὴν ἐπιστολὴν σου, θὰ ἔχῃ δὲ βεβαίως ἀσφαλεστέραν τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ φρικτὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον μὲ εἶχες ἐπιφορτίσει. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν θὰ πληρωθῇ καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον μ' εἶχες ἀσφαλίσαι διὰ τοῦ θανάτου σου, καὶ τὸ ὁποῖον τοῦ ἐκληροδότησα, ἵνα τὸ λάβῃ μετὰ θάνατόν σου.

Χαῖρε! ἀποθνήσκω πρὸ σοῦ καὶ σὲ ἀναμένω, φίλε μου! Χαῖρε!

ΒΑΓΓ.»

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἡ ἐπομένῃ περισπούδαστος διατριβὴ ἐσταχυολογήθη ἐκ τῆς χειρογράφου ἐκδόσεως, τῶν ἐν ἔτει 1879 ἔργων τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, τοῦ σοφοῦ γραμματέως αὐτῆς κ. Στεφάνου Α. Κουμανοῦδου, ἣν, τῇ αἰτήσεϊ ἡμῶν, εὐμενῶς ἐκoinοποίησεν ἡμῖν πρὸς χρῆσιν τῆς Ἑστίας. Ἡ ἔκδοσις αὕτη ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συνελεύσει τῶν μελῶν τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τῆς 12 Ἰανουαρίου 1880, εὐχόμεθα δὲ ὅπως ταχέως ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Σ. τ. Α.

Περὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν ἔργων τῆς ἐν Ἀθῇναις

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ἐν ἔτει 1879

Ἔργα τῆς Ἑταιρίας ἀρχαιολογικὰ τοῦ ἔτους 1879, περὶ ὧν νὰ ἀφηγηθῶμεν, ἔχομεν τὰ ἑξῆς. Πρῶτον ἀνασκαφὰς ἐν Ἀθῇναις. Ἡ πρώτη τούτων ἡ πρὸς νότον τῆς σκηνῆς τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἥτις διήρκεσε δύο μόνον μῆνας ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Ἰανουαρίου μέχρι 3 Μαρτίου, ἥτο κυρίως εἰπεῖν μικρὸν ἀπομεινάριον τοῦ μεγάλου ἔργου, ὅπερ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ἐκτελούμενον ὑπὸ τὸ νότιον τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως ἀπέβη